

NACHT IN DE DROOGMAKERIJ

(Dor Frank Flippo)

'Bikkels zijn het', liet ik mij vertellen, 'dus wees op het ergste voorbereid'. Want wat bezielt mensen die de nacht doorhalend, stevig rokend en drinkend en vet etend, na het aflopen van lineaalstreken in het hart van een droogmakerij hun tenten opslaan? Om dit te ontdekken deed ook ik op 23 september 2005 een Poldertocht, al was het alleen maar om mijn belofte aan Lourens Vellinga en Hendrik Haze na te komen. Hendrik was acht jaar mijn buurman in Utrecht-Lunetten. Ik miste hem bij de Drontense Chinees op 21 september 2005, toen ik daar rond acht uur 's avonds binnenwandelde..

Polderloper-veteraan Lourens zat er wel. Vrolijk en grimmig tegelijk, als een *leader of the pack*, een Polderloperkoning. Of deelt hij dit koningschap met Maarten? Grotendeels de Lourens die op het verlegene af bescheiden, met mij praatte tijdens verjaardagsfeestjes bij Hendrik, maar voor een kleiner, mij nog onbekend deel niet. De aanwezigen kennen elkaar al jaren; het regent *inside jokes* en halve woorden waaraan de anderen al genoeg hebben maar waarbij ik het spoor bijster raak. Toch geen gesloten groep; ik voel mij uitgenodigd en welkom. Een vriendenclub? Een vrouw is er bij, al vertelt ze bij de aanstaande wintertocht verstek te laten gaan: "Mannenaangelegenheden." Ik proef van haar Peking-eend, magerder en vochtiger dan in de Chinese hoofdstad.

Dronten heeft een *seventies-feel*. Een slanke man mer een grijze krullenbol. Lennonbrilletje, in shetlandtrui en jeans, vertelt me in de bus de weg van de uitstaphalte naar de Chinees. Doorzonwoningen en donkere groenstroken trekken voorbij, heel de lange landerigheid van Biddinghuizen naar Dronten. Omdat het kermis is, kan de bus het centrum niet in. Ergens op een hoek mag ik uitstappen van de chauffeur omdat hij het anders te ver lopen vindt voor mij. Ik passeer De Meerpaal, een theaterhal als een vliegtuighangar, daarachter het eethonk. Verzadigd verlaten we uren later de bebouwde kom, geflankeerd door joggers met een dubbele witte streep langs de zijkant van hun pak, net als Ard Schenk in 1971.

"Pigs on the wing" (Pink Floyd) suizelt door mijn gedachten terwijl de betonblokken van Dronten achter ons weg schuiven. Na drie kilometer linksaf, dan pas zijn we buiten. De verrottenis wasemende menopauzale baarmoeder van de herfstbossen omhult ons klam en klef. We praten over elkaars levens, en uit gespreksflarden voor en achter me meen ik op te maken dat de duo's voor en achter ons dat ook doen.

Gelal van een bierfeest bereikt ons, raar genoeg vanaf een antroposofische zorgboerderij. Sofen zijn toch zo fijntjes? Van de weg af is het feest niet te zien. Verderop viere boeren hun eigen zomeravond, in graseilanden om hun woonstee, eilandjes vol bloemen en tuinstoeltjes, tussen zeeën voren. Voren als golven, gestold in de eindeloze machinebewerkte zeelei. Daarbij windstilte en een waterige maan. De verkeersdrempel is hier nog niet doorgedrongen, maar het gedrag dat deze in het leven roept wel. Dus worden we steeds van onze sokken gereden, die dan de sappige bermen proeven. Wij foeteren. Op gelaten toon; polderlopers lopen vrijwillig. De verbazing bij de autorijders herinnert me aan het achterland van de Costa Brava waar ik 's nachts bijna werd geschept door reeksen claxonnerende Spanjaarden.. Een hele discotheek vol lallende señores nam die route. Maar daar had je geen bermen.

HONGERKLOP

Ik vertrok te laat van huis. Om in Amersfoort de trein naar Harderwijk nog te halen, moest ik 15 kilometer hard fietsen. Bezweet stapte ik in de nipt gehaalde trein. Die inspanning deed zich nu pas, diep in de polder, na de Chinees en heel lang lopen, echt voelen. Na langdurige en meestal verheffende gesprekken openbaarde dit chagrijn zich pas toen, kort voor het bevrijdende eindpunt, twee medelopers met tussenposen van tien minuten, drie keer achter elkaar fotograferend stilstonden: een eenzame hooimijt, een weggetje met maan en nog eens de hooimijt, maar dan van de achterkant. Ik kon die onderbrekingen niet verdragen. Met zo'n voorgeschiedenis blijven doorlopen, kon ik alleen volhouden bij gestaag doorgaan. Nu ik na 20 kilometer voor het eerst stilstond, was het of ik een klap met een hamer kreeg. En nog eens. En nog eens. De hooimijten waren her fotograferen waard, alleen het moment achtten mijn benen slecht gekozen en dat lieten ze mij pijnlijk weten. Mijn medepolderlopers vertelden me dat ik 'hongerklop' had, een nieuw begrip voor mij. Het schijnt vooral een plaag te zijn voor wielrenners. Ik had de hongerklop, iets wat gemakkelijk is op te lossen en dat stelt gerust. Na een banaan, een gulle gift, gingen mijn mondhoeken alweer omhoog.

Zelfs de Flevopolder wordt knus, als een wandelaar het Morris Observatorium nadert. Zwaar lag de dauw op en in de tenten. Na deze nacht wist ik hoe het is om te slapen in een mistbank. Nu het gras zijn groeikracht kwijt is en de zomerhitte zijn fut, voedt het zoele vocht de miljarden microben die een massa-aanval inzetten op slaapzakken en regelmatig ademende longen.

Wat bleef dat moeizaam opgebouwde vuur taai branden! Als een slaperige man in de polder, drie uur 's nachts, kan kiezen tussen samen om een vuur zitten of alleen een vochtige tent in kruipen, dan kiest hij het eerste. Luisteren naar het knappen van de takken in het vuur, het suizen van de wind en de weerklank van je eigen stem in het timbre van die der anderen. De nacht vorderde, de bierkrat werd leger en op één deelnemer na, bleef de vulgariteit op afstand. Geprikkeld door drank, honger en vermoeidheid, gunde ik mijn ongenoegen toch geen anker en liet ik de dronkaard zijn loze klanken onbeantwoord de nacht in schallen. Ik volgde daarin de anderen.

Ik sliep al bijna toen Lourens naast mij in zijn slaapzak schoof. We sliepen een diepe slaap. Goedemorgen is het enige wat wij 's ochtends tegen elkaar zeiden, ondanks onze uitstekende verstandhouding. De ochtend brengt het geluid van een oude stationcar die aan komt rijden vanuit de richting van Swifterbant. Lourens Groningse broer stapt uit, vergezeld van twee frisse, montere meiden die met gevulde thermosflessen aan komen lopen. In groene plastic mokken schenken ze ons sterke koffie in. Zwijgend werken we die naar binnen, staand, kijkend naar een gesluierde zonsopkomst en bijna op onze plaat glijdend vanaf het glibberige dijkje.

Ook Lourens broer heeft goed geslapen. Hij ontvouwt voor mijn nog ontwakende gezicht een doordacht, humaan en verantwoord betoog over hergebruik en ecologisering. Ondanks zijn ingetogen, bijna saaie verteltrant krijg ik bijna gelijk zin om met hem aan de slag te gaan, en zijn briljante ideeën verder uit te werken.

De zon stijgt, we breken op en rijden weg. Ik verbaas mij; een Nederland zonder huizen bewonderen kan nog... als je 's nachts de juiste wegen kent in de Flevopolder. Wij nemen de langste weg in Nederland waarop je geen huizen ziet. En rijden door de grote, ruime, groene zaal die Flevoland heet, de eerste ochtend van de wereld in.